

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **S.**, bývajúceho v **P.**, **S.**, zastúpeného **J.**, advokátom, so sídlom v **B.**, proti odporcovi **I. D. U.** bývajúcemu v **B.**, zastúpenému **J.**, advokátom, so sídlom v **B.**, **o zaplatenie 10 782 621 Sk** s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava II, pod sp. zn. 17 C 192/1994 a Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 9 Co 156/2007, o námietke zaujatosti sudcov Krajského súdu v Bratislave takto

r o z h o d o l :

JUDr. Roman Huszár, predseda senátu Krajského súdu v Bratislave, JUDr. Martina Mišovicová a JUDr. Magdaléna Floreková, sudkyne Krajského súdu v Bratislave, **n i e s ú v y l ú č e n í** z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 9 Co 156/2007 (vec Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 17 C 192/1999).

O d ô v o d n e n i e :

Odporca vo svojich podaniach (25. 4. 2007, 27. 8. 2007) adresovaných Krajskému súde v Bratislave, ktorému bola vec predložená na rozhodnutie o jeho odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 15. 12. 2006, pred začatím odvolacieho konania obšírne poukázal na dôvody, pre ktoré je podľa neho rozhodnutie prvostupňového súdu nesprávne, na jeho postup v konaní a ním spôsobené prietahy zdôrazniac svoje právo na spravodlivé súdne konanie t. j. aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom. Žiadal, aby krajský súd ako súd odvolací v danej veci konanie prerušil a predložil vec Ústavnému súde Slovenskej republiky, čím by zabránil porušeniu jeho základného práva „ne byť odňatý zákonnému sudcovi“, pretože len ústavný súd je oprávnený rozhodnúť, či ľudské práva jeho a jeho matky na spravodlivý proces a ich vlastnícke práva majetok vlastníť a nakladať s ním pred okresným a krajským súdom boli porušené a ak áno vysloviť účinné opatrenie na nápravu a priznať morálnu a majetkovú satisfakciu im obom. V dopĺňujúcom vyjadrení z 11. 1. 2008 (a podaní z 25. 4. 2007)

namietal, že odvolací senát pod vedením JUDr. Romana Huszára ho iba vyzval na zaplatenie súdneho poplatku a nezohľadnil jeho nezaplatenie navrhovateľom, čím podľa jeho názoru porušil zásadu nestranného rozhodovania, pokiaľ ide o rovnaké postavenie strán v konaní. Uviedol, že po doručení mu predvolania na pojednávanie, ktoré obsahovalo aj poučenie o možnosti uplatnenia námietky zaujatosti, predložil riadne odôvodnenú námietku (7. 12. 2007) o porušení zásady súdnej nestrannosti s alternatívnym návrhom na zastavenie konania pre neexistenciu miestnej príslušnosti a absenciu aktívnej legitímácie nového navrhovateľa v konaní alebo jeho prerušenie a predloženia veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky ako zákonnému súdu, čo sa nestalo. Po uložení povinnosti odôvodniť námietku zaujatosti, keď sa pred začatím odvolacieho pojednávania (17. 1. 2008) vyjadril, že trvá na námietke voči vo veci konajúcim sudcom senátu 9 Co z dôvodov uvedených v jeho písomných podaniach, pretože nie je zabezpečené jeho ústavné právo na spravodlivý proces a nestrannosť súdu, vo svojich následných podaniach (21. 1. 2008, 14. 2. 2008) trval na predložení veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky a na tom, že vzhľadom k tomu, že senát nijako nereagoval na jeho podania, nerozhodol o procesných podmienkach ním uvedených o návrhu na riešenie dlhodobého porušovania jeho ľudských práv garantovaných medzinárodnou zmluvou a Ústavou Slovenskej republiky, nadobudol presvedčenie, že odvolací senát pod vedením JUDr. Romana Huszára nebude vo veci rozhodovať spravodlivo a nestranne. Preto považoval za dôležité, aby v jeho veci rozhodoval iný nestranný senát.

Predseda senátu JUDr. Roman Huszár a sudkyne JUDr. Martina Mišovicová a JUDr. Magdaléne Floreková k uvedenej námietke zaujatosti uviedli, že účastníkov konania nepoznajú, nemajú žiadny vzťah k zástupcom účastníkov ani k prejednávanej veci a necítia sa byť vo veci zaujatí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd nadriadený Krajskému súdu v Bratislave (§ 16 ods. 1 veta druhá O. s. p.) posudzoval opodstatnenosť uvedenej námietky z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Vychádzal pritom z ustanovenia § 14 ods. 1 O. s. p. v zmysle ktorého sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Dospel k záveru, že návrh odporcu nie je dôvodný.

Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednávaniu vecí, k nezaujatému prístupu k účastníkom alebo ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu, sledovanému uvedeným ustanovením, zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcov považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu a to : 1/ k veci, v rámci ktorého by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia vecí, alebo 2/ k účastníkom konania, ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, alebo 3/ k zástupcom účastníkov konania (ktorý by bol založený na pomere vykazujúcom znaky vzťahu uvedeného pod bodom 2/). Dôvodom na vylúčenie nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci (§ 14 ods. 3 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu podaní odporcu, z obsahu spisu a ani vyjadrenia sudcov Krajského súdu v Bratislave nezistil žiadne také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť pochybnosti o ich nezaujatosti a vylúčiť ich z prejednávania a rozhodovania v tejto veci.

V podaniach odporcu nebol uvedený žiadny konkrétny zákonom uznaný dôvod zaujatosti, na základe ktorého by sa mohla spochybníť nezaujatosť týchto sudcov. Subjektívny pocit účastníka konania, nepodložený objektívne existujúcimi skutočnosťami významnými z hľadiska ustanovenia § 14 ods. 1 O. s. p. je na vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania vecí nepostačujúci. Meradlom pre hodnotenie objektivity sudcu nemôže byť subjektívne hľadisko účastníka konania, ktoré je spravidla motivované tým, že súd nekoná a nerozhoduje podľa jeho predstáv. Takéto hodnotenie správnosti súdneho konania resp. rozhodovania nepatrí účastníkom konania a nemôže objektívne zakladať pochybnosti o nezaujatosti sudcu.

Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy je povinný vykladať podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení zmien a doplnkov. Obsah tohto práva a povinnosti je základným pilierom výkonu funkcie sudcu, keď výnimky môžu vyplývať len z naplnenia zákonných predpokladov, ktoré však neboli v prejednanom prípade splnené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že sudcovia Krajského súdu v Bratislave, uvedení vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania danej veci.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. marca 2008

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :